

Pia Olsen Dyhrs tale ved Socialistisk Folkepartis landsmøde

19. april 2015

For lidt over et halvt år siden modtog jeg en mail. En mail fra Lone. En mail, der gjorde indtryk. En mail om hendes mand Jørgens situation – det skal åbenbart være os kvinder, der råber vagt i gevær. En mail, som jeg har fået lov til at dele med jer her i dag.

”Kære Pia. Jeg er 55 år og fuldtidsbeskæftiget, og jeg er gift med den dejligste mand, som har været på arbejdsmarkedet, siden han var 17. Han var fuldtidsbeskæftiget, indtil han blev sparet væk fra sit job i efteråret 2011. Siden da har han søgt et utal af job, men kun været til samtale på de to første, han søgte. Siden da har han ikke oplevet respons – bortset fra afslag.”

Og i tirsdags skrev Lone til mig igen

”Kære Pia. Det er underligt, du lige skriver i dag ... Men rart! Jørgens indtægt er fra i går nul kroner, da hans arbejdsmarkedsydelse udløb, og han jo ikke kan få kontanthjælp grundet min indtægt. Det var så det.”

Det er bare én beretning fra de over 54.000 danskere, der har mistet dagpengene.

Det svarer til alle indbyggere i Vejle by. Hele Rudersdal kommune. Eller næsten ligeså mange, som der bor i hele Grønland.

Det er alvorligt. For Jørgen og Lone og alle de andre, der har mistet dagpengene. Deres familier og børn. Men også for vores samfund. For vores fællesskab. For os alle sammen.

For når én mister dagpengene, så mister vi alle trygheden.

Vores samfundsmodel er unik. Den bygger på en stærk alliance mellem os alle sammen. Ikke en ny eller liberal alliance, men en solidarisk alliance.

Vi betaler skat. Til gengæld får vi et stærkt fællesskab, der træder til. Når vi vil uddanne os, selvom vi ikke kommer fra boglige hjem. Når uheldet rammer, og vi skal på hospitalet. Når vi mister vores arbejde. En vigtig del af det sætter vi på spil, når dum stædighed spænder ben for en dagpengeløsning - nu.

Det er en helt fundamental del af vores samfund, at vi har et sikkerhedsnet, der griber os, når vi har brug for det. Det skaber tryghed. Og det skaber den fleksibilitet på arbejdsmarkedet, hvor man tør skifte job.

Men vores velfærdssamfund skal kunne meget mere end det. Være mere end et sikkerhedsnet.

Det skal være en trampolin.

En trampolin, der skyder os op igen, når vi mister vores arbejde.

En trampolin, der bringer alle talenter i spil. Der giver os nye muligheder, som vores forældre og bedsteforældre ikke fik.

En trampolin, der løfter alle. Uanset hvilken tyngde, baggrund eller byrde vi hver især bærer på. Flyselskabet Ryanairs chef har lidt svært ved at forstå, hvad den danske model er. Han

forveksler den – måske meget belejligt – med Helena Christensen. Men den danske model er, ja, en meget bedre forretningsmodel, end den Ryanair nogensinde kommer bare i nærheden af.

Den danske samfundsmodel er et stærkt velfærdssamfund med fri og lige adgang til sundhed og uddannelse. Den danske arbejdsmarkedsmodel er et samfund, hvor man får en løn, man kan leve anstændigt af.

Kort sagt: Det danske samfund er ikke et Ryanair-samfund, der tjener sine penge på at presse lønninger, arbejdsvilkår og tryghed helt i bund.

Nej, vi viser hvordan man kan løfte i flok, hele tiden øge kvaliteten, sikre ordentlige lønninger, ordentlige skoler, hospitaler, børnehaver og universiteter. Viser hvordan høje ambitioner, en insisteren på social retfærdighed og øget velfærd har skabt et af verdens rigeste, mest veluddannede og trygge samfund.

Viser, at der er et alternativ til et samfund, der ender med at være så fattigt, at ingen har råd selv til de allerbilligste flybilletter.

En ting er Ryanairs chef – men hvad med de borgerlige herhjemme? Hvad er deres løsninger på de udfordringer, som vores samfund står overfor?

Jo, det er lavere løn og lavere skat. Hvor lav løn gør den fattige fattigere og den rige rigere. Det er jo det Venstre forsøger at få lempet ind med deres moderne kontanthjælpsloft. Lavere ydelser, der skal trække lønnen ned.

Smart, men lidt for smart.

Vores samfund har været platform for nogle af verdens store erhvervssucceser. Fordi vi uddanner nogle af de bedste og mest kreative medarbejdere. Vi presser hinanden til kreativitet og nytænkning. Og kigger hele tiden på, hvordan det offentlige og private kan spille sammen. Tænk bare efter. Der er masser af eksempler.

Tag f.eks. insulin. Næsten halvdelen af al insulin i verden produceres af Novo Nordisk. Deres ambition er at finde kuren mod diabetes. Igennem års arbejde lykkedes det dem at udvikle insulin fra et produkt udvundet af svin til et raffineret genmodificeret produkt. Bedre og mere sikkert for den enkelte patient.

Og dengang deres nye produkt kom på markedet sikrede staten gratis insulin til danske diabetespatienter. De fik et solidt hjemmemarked. Det var en kæmpe succes, både i Danmark og i resten af verden.

Min egen far havde sukkersyge. Og de nye muligheder betød alverden for ham og mange andre. Et mere stabilt blodsukker og mere styr generelt på sukkersygen. Ja, hans liv blev bedre, hans helbred blev bedre, og hans livskvalitet steg.

Og for alle os, der ikke har sukkersyge. Ja, så er Novo en af vores kæmpe eksportsucceser, som både sikrer tusindvis af arbejdspladser og milliarder af kroner i statskassen. Som igen kan bruges på endnu bedre uddannelse og forskning. Som igen har bidraget til hele tiden at videreudvikle Novos produkter. Og som har gjort Danmark til et af verdens førende lande inden for medicin.

Det er jo ikke lav skat eller lave lønninger, der får den kinesiske biotekvirksomhed BGI til at investere milliarder i Danmark. Eller får Forbes og mange andre til at udråbe Danmark til et erhvervssmørhul. Det er fordi, vi kan noget helt unikt – fordi Novo og alle de andre er HER. IO Interactive er et andet eksempel. Måske kender I dem ikke helt så godt som Novo, men de er verdensklasse på deres felt. Hitman er en af deres helt store succeser – computerspil. Godt tegnet, fed animation, ja, bare gode spil. De satser på unge udviklere, kreative og kloge hoveder. Som handelsminister mødte jeg dem første gang og fik i den grad øjnene op for en innovativ eksportbranche.

Virksomheder som IO Interactive og Novo Nordisk har nydt godt af, at vi i Danmark er helt fremme indenfor kreativitet, forskning og teknologisk udvikling. Og det er med til at tiltrække virksomheder og medarbejdere. Fordi vi kan noget, som ingen andre kan. Det skaber arbejdspladser.

Arbejdspladser, der SKABER og sikrer vores velfærd. Det er det, vi lever af og skal leve af i fremtiden.

Så kan vi fortsat sikre en stærk trampolin. En trampolin, der skyder os op og sikrer nye muligheder.

Det er jo det FRIHED handler om. Og vel at mærke frihed for alle. Ikke kun de rige og heldige. Det kræver et stærkt fællesskab.

Hvorfor understreger jeg det?

Det gør jeg, fordi trampolinen er lidt slatten i fjedrene. Vores samfundsmodel er ikke en selvfølgelighed. Vi må stramme fjedrene op.

For den politiske virkelighed, vi ser tårne sig op – den sætter fællesskabet under pres.

Vi ser en aggressiv højrefløj, der vil øge uligheden i Danmark.

De rigeste skal have endnu flere skattelettelser, for det skaber job. Det mantra kører igen og igen. Afskaf topskatten – flere job. Afskaf topskatten – flere job. Afskaf topskatten – flere job. Det lyder som en ridset grammafondeplade fra gamle dage. Men hvad er de historiske erfaringer egentlig – skaber det virkelig job? Nej.

Hvad har derimod skabt job? Det har en indædt insisteren på uddannelse, at bringe alle talenter i spil, grønne politiske pejlemærker og en stærk alliance mellem det offentlige og private erhvervsliv. Det virker glimrende. Hvorfor så begynde at eksperimentere. Hvorfor rive ned. Det er da dumt at ødelægge en succeshistorie.

Når direktørens løn stiger, mens den ufaglærtes står stille, og de ufaglærte mister deres job, ja, så stiger uligheden - også i Danmark.

Vi må have et opgør med den stigende ulighed. Når samfundets værdier bliver ophobet på få hænder, så er det urimeligt over for de mange, og det slider på trampolinen. Selv i Danmark er det fortsat i alt for høj grad dine forældres uddannelse og indtægt, der bestemmer dine muligheder i livet.

Og i høj grad hvor man fødes. Og jeg mener ikke, om man fødes i Danmark eller i Zimbabwe. Her i Danmark er der store forskelle i, hvor længe vi i gennemsnit lever.

Har I set vores nye film, hvor jeg kører med en bus gennem København? Bare indenfor et så lille område som København er der en kæmpe forskel. Hvis man f.eks. kører fra Enghavekvarteret i Sydhavnen til Gentofte, så stiger gennemsnitslevealderen med næsten syv år. Eller sagt på en anden måde: Folk dør i gennemsnit syv år før i Enghaveområdet. Og det hænger i høj grad sammen med deres økonomiske forhold.

Vi skal mere viden om uligheden og dens konsekvenser. Det er SF's forslag.

Jeg mener, vi kortlægger jo moseområder, og Danmarks Statistik kan svare på alt lige fra, hvor mange der bliver skilt, til hvor mange der fik navnet Pia sidste år. Sikkert ikke så mange.

Men en udredning af uligheden? Nej, det afviser regeringen med økonomi- og indenrigsministeren i spidsen.

Morten Østergaard benægter ligefrem, at ulighed betyder, at færre får en uddannelse, selvom tallenes tale er entydig. Han benægter skadevirkninger af øget ulighed, såsom at folk dør tidligere. Det er ellers til at tage og føle på.

Og han benægter, at ulighed skader væksten, selvom både IMF og OECD – ikke udpræget venstreorienterede organisationer – siger, at det er konsekvensen.

En ting står i hvert fald tindrende klart – at det er tydeligt, at De Radikale ikke lytter, eller i hvert fald kun til en bestemt slags økonomer.

Nemlig de økonomer, der tror at lavere topskat, øget brugerbetaling og opgør med universelle velfærdsydelse er vejen frem. Så er det jo ubekvemt, at den ulighed, der følger med i købet, har så mange skadelige virkninger.

Men kære Radikale: Politik handler om alle mennesker. Også dem i Enghave. Eller på Vestsjælland. Eller Fyn. Eller nogle af de desværre mange steder, hvor uligheden for alvor viser sit ansigt i disse år. Det er vi simpelthen nødt til at gøre noget ved. Ellers risikerer vi, at Danmark knækker over.

Øget ulighed vil også være konsekvensen af en anden radikal idé, nemlig øget brugerbetaling på velfærd. Øget brugerbetaling for at kunne sætte topskatten ned.

Hvis vi indfører brugerbetaling på f.eks. 100 kr. for et lægebesøg, gør det ikke nogen forskel for os – Morten, du og jeg – med en god løn. Men for andre kan det betyde, at de ikke kommer til lægen i tide.

Det kan betyde flere sygedage – til skade for økonomien – det kan betyde, at flere bliver smittet, fordi man ikke kommer i behandling, og det kan betyde, at kræftsvulsten vokser sig større – med dyrere og længere behandling til følge. Hvis det overhovedet nås i tide.

Er det rimeligt? Nej. Er det sundt? Nej. Er det god samfundsøkonomi? Slet ikke.

Hvis vi ikke kan hjælpe dem med dårligt helbred, et skrøbeligt sind, eller som har en lille indtægt, så er vores velfærdssamfund ved at revne. Så mister vi noget meget unikt og meget stærkt i vores samfund.

En af de helt store udfordringer, vi står overfor, er klimaet. Klimaet i Arktis ændrer sig dobbelt så hurtigt som resten af kloden.

Temperaturen kan stige med fire til syv grader de næste hundrede år. Lad os nu erkende det.

Konsekvenserne af klimaændringerne er langt mere dramatiske der, end noget andet sted.

Hvis temperaturen stiger med to grader – fra minus en til plus en – ja, så smelter sne og is. Det er netop det, vi ser ske lige NU. Det truer dyreliv, isbjørne, sæler og fugle.

Havet stiger – i Holland, i Maldiverne har det alvorlige konsekvenser, og hvad sker der, hvis golfstrømmen drejer sig – ja.

Der foregår lige nu et gigantisk globalt eksperiment med planeten. Et eksperiment vel at mærke uden fortrydelsesret. Om hundrede år kan vi ikke bare spole filmen tilbage. Der er kun den her planet – og i den tilstand, som vi efterlader den i – til vores oldebørn. Og hvis ikke vi handler, så tror jeg, at de vil undre sig over den uansvarlige kurs vi lagde for dagen.

Vores planet har ikke brug for mere varm luft! I mere end 3 årtier har SF kæmpet for klimaet. Ofte alene.

Vi ved, det nytter. At det nytter at kæmpe. At det lange seje træk, vi igennem årene har kæmpet i SF, bærer frugt.

Vi kan med stolthed tage en pæn del af æren for klimaloven, der reducerer CO₂-udslippet med 40 procent i 2020. Og for den meget ambitiøse energiaftale, som vi indgik i 2012. Den er et paradigmeskift til et helt nyt vedvarende energisystem – den største ændring siden vi sagde nej til A-kraft i 1985.

Så kære venner. Velkommen til SF's landsmøde 2015. Det er skønt at se jer igen.

Når man er samlet til landsmøde, så er det naturligt at spørge: Nå, hvad er der så sket siden sidst?

Der er sket en hel del, hvis vi tænker tilbage. Vi har været en del af en solid finanslov med mere velfærd. Vi har holdt regeringen fast på, at dagpengeproblemet skal løses. Ja, Kære Helle – det er vist på nethinden, tror jeg – ja, det dagpengeproblem du kender.

Sammen med SFU sikrede vi et formidabelt valg til Europa-Parlamentet, og et genvalg til Margrete – du gjorde det.

Og så har vi gjort os klar til det valg, der kommer ... Meget snart! Jeg er klar. Og jeg fornemmer, at I er klar. Er I det?

Det er godt, for der er brug for et stærkt SF til at sikre bedre velfærd, en endnu stærkere trampolin og en mere bæredygtig fremtid. Der er nok at tage fat på.

Det gør vi sammen!

Arbejdsmarkedet ændrer sig i disse år. Og Danmark er ikke en ø i verden. Så lønpresset mærkes.

Når en dansk slagteriarbejder tjener 220 kroner i timen, hvor en tysk kollega tjener lige over 60 kroner i timen.

Når en dansk lastbilschauffør tjener 24.000 om måneden, mens en rumænsk tjener 9.000.

Vel og mærke uden de samme rettigheder eller arbejdsvilkår. Den tyske slagteriarbejder er ofte fra Polen. Ansat på vikarkontrakt uden sikkerhed i ansættelsen og uden hjælp, når de hurtigt er nedslidt af det hårde arbejde.

Den rumænske lastbilschauffør lever gerne tre måneder på de danske landeveje og laver mad på gasblus på rastepladsen.

Det er social dumping. Det underminerer mange års kamp for ordentlige arbejdsvilkår og en løn, man kan leve af. Løsningen er IKKE at slå på polakken. Eller rumæneren. Eller sætte grænsebomme op.

Løsningen er at stå fast på vores ret til at kræve danske løn- og arbejdsvilkår i Danmark. Sætte ind over for de virksomheder, som undergraver vores overenskomster. Og så tage kampen i EU, så vi kan modvirke unfair konkurrence.

Ellers skrider hele fundamentet under os. Hele vores velfærdsmodel. Udfordringen er stor – ikke mindst i de brancher, som arbejder på tværs af grænser.

Nyeste eksempel er luftfartsbranchens absolut sorte får Ryanair – ja, der har vi dem igen. De er nu kommet til København. Deres arbejdsforhold er decideret noget svineri.

En gennemsnitsarbejdsuge er på 60 timer. Lønnen på 15.000 kr. om måneden, hvorfra man tvinges til at betale sin egen uniform, pension og ferie. I morgen får vi besøg af italienske Alessandra. Hun er tidligere stewardesse hos Ryanair. Og ja, det er ikke eventyr fra de højere luftlag, hun vil fortælle om.

Man kan roligt sige, at der ikke er noget socialt ved social dumping!

En anden kæmpe udfordring mod vores samfund er skattely. Den verdenskendte økonom Thomas Piketty har kaldt det tyveri, når et skattely som Luxembourg stjæler nabolandenes skatteindtægter.

Jeg plejer at sige, at skattely, det er bare et poetisk ord for grådig egoisme.

Det er jo det, der er tale om. Egoistisk tyveri ved højlys dag. De egoistiske skurke er både de store multinationale virksomheder, men også den hær af revisionsfirmaer, der lever af at rådgive om, hvordan man bedst kan snyde fællesskabet.

Det er nasseri, og det offentlige herhjemme skal holde op med at bruge de firmaer – for vi har ikke brug for rådgivning uden moralsk kompas.

Vi skal da ikke med skattekroner i ryggen handle hos virksomheder, som sørger for at andre skattekroner havner i et skattely under sydlige himmelstrøg. Det skriger til himlen, at man i EU endnu ikke er blevet enige om, at lukke ned for den slags usolidariske kneb. Der skal mere fart på det arbejde – nu.

Skattely og skatteunddragelse er et stort problem i EU. Men det er et endnu større problem i for eksempel Afrika. Her er der lande, som mister langt flere penge som følge af skatteunddragelse, end de får i ulandsbistand. Helt grotesk.

Mens vi sad i regering, fik vores, ja, mange skatteministre, sat skattely på dagsordenen, men det er langt fra nok. Det er helt centralt, at kampen mod skattely og skatteunddragelse bliver global. Og at der speedes op. Nu.

De seneste år i dansk politik har handlet om at få styr på økonomien. Der skulle ryddes op efter spekulation, grådighed, en løssluppen finanssektor og en mildest talt uansvarlig borgerlig

regering. Oprydningsarbejdet har krævet hårde prioriteringer og svære kompromisser. Vi har påtaget os vor del af arbejdet.

For krisen betød, at vi mistede 200.000 arbejdspladser, og der skulle knokles for at skabe nye.

Vi har været med til at skabe 40.000 nye arbejdspladser de sidste tre og et halvt år. Det er rigtig godt. Både for den, der har fået et arbejde. Og for dansk økonomi.

Og det lysner. Der bliver skabt job. Væksttallene bliver justeret den rigtige vej. Optimismen breder sig langsomt. Vi har nu råd til at tænke fremad. Vi står derfor med et afgørende valg:

Hvilken retning skal vores samfund gå de kommende år?

Vores samfund er unikt, men det skal hele tiden udvikles og forbedres. Vi er ikke i mål. Og verden forandres konstant.

For SF er valget indlysende. Vi skal investere hver en krone fra et økonomisk opsving i mennesker. Vi skal investere i vores fællesskab, og vi skal investere i en bæredygtig fremtid for vores børn og børnebørn. Det vil vi gøre, fordi det er RIGTIGT. Det skal vi gøre, fordi det er en fornuftig og langsigtet samfundsøkonomisk investering. En investering, der giver store afkast, både menneskeligt og økonomisk.

Ja, undskyld min regnarksargumentation. Den behøver vi SF'ere jo ikke. Vi ved jo godt, at vi får det bedste samfund. Men belært af timelange møder i finansministeriet, så er det den eneste logik, der er gangbar hos dem.

Vi vil derfor INVESTERE i bedre forhold for vores børn. Hvis børn får en god start på livet, klarer de sig bedre på sigt. Derfor skal der være flere voksne i børnehaver, vuggestuer og i de små klasser i skolen.

Så alle børn kan komme godt fra start uanset hvilke udfordringer, de bokser med. Jeg ser gerne, at der er en voksen pr. tre børn i vuggestuerne og en voksen pr. seks børn i børnehaverne. Og langt flere skoleklasser med to voksne i dele af undervisningen.

Hvorfor?

På min datters fritidshjem er der en pædagog, der hedder Nico. Hver gang jeg henter Laura, ved han præcis, hvor hun er, hvem hun har leget med, og hvordan hendes dag har været.

Nico er bare et eksempel på en fantastisk engageret pædagog, der er oprigtigt interesseret i børnene. Men det kræver også tid og overskud. Det kræver, at vi prioriterer flere voksne til de små.

Både danske og internationale undersøgelser viser, at børn, der går i gode dagtilbud med meget voksenkontakt, klarer sig bedre senere i livet. Det gælder i forhold til deres uddannelse, jobmuligheder, indkomst og familieliv som voksne. Og det drejer sig ikke kun om deres liv. Det drejer sig også om samfundsøkonomien.

Derfor siger vi med et smil på læben, at vores børn er den bedste aktie.

Statsministeren har ved flere lejligheder slået fast, at den dagpengereform, som blev gennemført af Dansk Folkeparti, De Radikale og de øvrige borgerlige partier i 2010, er noget bras. Det kan vi hurtigt give hende ret i.

Men så melder spørgsmålet sig jo: Hvorfor så ikke gøre noget ved det? Flertallet er der jo, hvis Socialdemokraterne har modet. Så hvorfor ikke starte med at halvere genoptjeningskravet til et halvt år? Ja, det fatter jeg simpelthen ikke.

Vi har allerede rundet 54.000 mennesker, der har mistet retten til dagpenge. Det er næsten 50.000 flere, end man regnede med, da reformen blev gennemført. Jeg indledte min tale med at fortælle om Lones mand Jørgen. Hver time mister to som Jørgen retten til dagpenge. To i timen. Det går ikke.

Så kære Helle – valget er ikke udskrevet. Vi kan nå det endnu. Skal vi ikke rette op på det bras af en dagpengereform, de borgerlige skabte? Vi taler om folk, der har søgt stillinger uopfordret,

ringet rundt, er troppet op på arbejdspladser, har sendt ansøgning efter ansøgning eller været i virksomhedspraktik.

Der bliver skabt flere job, men ikke nok og ikke hurtigt nok. Mange af dem, der har mistet dagpengene, er i slutningen af 50'erne. Folk, der har arbejdet i 20-30 år. Og som mistede deres arbejde, da krisen ramte.

Deres største ønske er at få et arbejde. Jobbene er der bare ikke. At piske disse mennesker økonomisk er en skændsel mod vores ellers stærke danske arbejdsmarked.

Så jeg synes, at statsministeren skylder danskerne et klart svar.

Når nu statsministeren ikke vil lave forbedringer her og nu, vil statsministeren så afvise et nyt regeringssamarbejde med De Radikale, hvis de ikke vil være med til at halvere genoptjeningskravet og forlænge dagpengeperioden?

Det svar tripper vi stadig for at høre. Det skal simpelthen på bordet, inden vælgerne sætter deres kryds. Alt andet er uholdbart!

Og jo, der skal fortsat skabes flere nye arbejdspladser. Det, der virkelig rykker, er de grønne produktionsarbejdspladser. Dem skal vi have flere af. Kravet er en ambitiøs klimapolitik. Så udbygger vi ikke alene Danmarks førerposition på det grønne område, vi skaber også flere arbejdspladser og får flere skattekrone til fælles velfærd. Vi er et foregangsland for resten af verden. Vi viser jo, at en ambitiøs klimaindsats kan gå hånd i hånd med jobskabelse og en stærk økonomi.

Vi skal stille skrapere krav til landbruget, sikre bedre dyrevelfærd, mindre sprøjtegift, mere bæredygtig produktion, mere økologi og sundere fødevarer. For grønne arbejdspladser er et faktum. Alle har hørt om vindmøller – som er den vigtigste eksportvare fra dansk maskinindustri i mands minde – så lad mig fortælle om noget andet.

I slutningen af marts måneden var jeg på besøg i Maabjerg i Vestjylland. På et gigantisk biogasanlæg. Det omsætter gylle, spirede kartofler, mælkevalle og meget andet til energi og gødningsstoffer. Men de kan mere end det.

For lige nu udvikler de på et anlæg, der kan omdanne halm til bioethanol. Så vi kan køre på vores affald i fremtiden. Bioethanolen skal erstatte benzin. I Maabjerg ved Holstebro vil det skabe 1.000 ekstra job og en lang bedre økonomi for landmændene. Og det sidste er jo tiltrængt. Men det er kun begyndelsen. Der er plads til måske seks anlæg i Danmark. Så kan vi komme op på 6.000 job – og samtidig spare klimaet for udslip svarende til 4-500.000 personbiler. Hvis de drømme skal flyve, så skal der lidt hjælp til.

Vores forslag er, at staten stiller en garanti, så det første anlæg kan komme i gang, helst med det samme.

Det kan godt være at gylle og mælkevalle ikke er lige så sexet, som når Apple melder sin ankomst, men det skaber langt flere job.

De kommende år vil antallet af folkepensionister stige med næsten 90.000. Min mor er en af dem. Hun bliver 65 år om halvanden år. Hun er heldigvis stadigvæk forholdsvis sund og rørig, så hun får ikke brug for hjemmehjælp foreløbigt. Mange af de ældre vil helst klare sig selv.

Men nogle vil være nedslidte og få brug for hjælp. Det skal de have. Det kræver flere penge. Hvad er Venstres svar? Nul kroner!

Lars Løkkes plan afsætter helt præcist 0 kr! Nul kroner betyder flere ældre med det samme antal hjemmehjælpere. Enten skal de løbe vanvittigt stærkt eller også udhules den enkelte ældres velfærd. Jeg forudser, at begge dele vil ske.

Men det er det modsatte, mere omsorg, livskvalitet og pleje, der er brug for.

Lad os få et nedskæringsstop i ældreplejen. Lad os starte der. Det er det mindste, vi kan gøre for mennesker, som har ydet deres gennem et langt liv. Min mor, jeres mødre har simpelthen fortjent det.

En ting er Løkke. Jeg har mildest talt ikke de store forventninger til den mand. Men hvad med regeringen? Ja, det står i det uvisse.

Socialdemokraterne siger på store plakater, at de vil videre – men hvorhen?

De radikale vil hæve pensionsalderen. Og gøre op med pensionisternes krævementalitet. Vor herre til hest. En logik, der er svær at følge for en nedslidt buschauffør, murer eller rengøringsassistent.

Vi taler om mennesker, der har knoklet gennem et helt liv og betalt deres skat. Min mor startede med at arbejde i hendes teenageår. Hun har betalt sin skat. Og ikke krævet meget af fællesskabet. Selvfølgelig skal hun have en hjælpende hånd i alderdommen.

Og det er ikke krævementalitet at få folkepension eller støtte til at betale huslejen, så man ikke skal stå klar med flyttekasserne, dagen efter man har mistet sin mand eller kone gennem et helt liv.

Dansk Folkeparti har taget godt imod vores forslag om nedskæringsstop i ældreplejen. Men ord skal som sagt følges op af handling, hvis det ikke bare skal være tom snak. Jeg mangler stadig et helt klart svar fra Kristian Thulesen Dahl, om Dansk Folkeparti også efter et valg – ligegyldigt udfaldet – vil være med til at sikre en værdig ældrepleje. Et nedskæringsstop. Det kræver fire mia. kr., som INGEN i blå blok er villige til at finde.

For godt to måneder siden blev Danmark ramt af et frygteligt terrorangreb. To mennesker mistede livet og seks betjente blev såret. Den smukke mindehøjtidelighed foran Krudttønden. 40.000 varme hjerter, de mange blomster foran Synagogen i København viste at vi sørgede. Men i vores sorg rykkede vi samtidig tættere sammen i forsvaret for vores demokrati og grundlæggende værdier.

Flere steder i verden er ekstremt voldelige og fascistiske bevægelser på fremmarch. Islamisk Stat i Syrien og Irak. Boko Haram i Nigeria. Og Al-Shabaab i Somalia.

Alle grupper som bekæmper demokrati, frihed og menneskerettigheder. Som brutalt myrder civile, skærer halsen over på fanger og fordriver lokalbefolkningen for at nå deres mål.

Vi skal hjælpe de mennesker, som må flygte fra vold og terror.

Og vi skal være aktive i den humanitære hjælp i f.eks. Syrien, hvor 2/3 af befolkningen nu lever af nødhjælp.

Men uden militær hjælp til dem, der kæmper mod ISIS på jorden, ville deres fremmarch have været endnu voldsommere. Derfor støtter SF også indsatsen med F-16 fly i Nordirak, så vi kan være med til at slå ISIS tilbage og beskytte blandt andet kurderne.

Vi ved også, at der findes islamistiske terrornetværk, der interesserer sig for Danmark. Og vi ved, at der bor og lever mennesker i Danmark, som sympatiserer og identificerer sig med disse brutale grupper og ideologier. Det skal vi tage alvorligt. Det skal vi handle på.

Den enkelte terrorhandling er for disse mennesker en taktisk manøvre, der i deres perverterede verdensopfattelse skal vinde flere almindelige, ikke mindst unge, muslimer for sagen. Det er en del af konceptet, at terrorhandlingen skal skabe skel og frygt. Destabilisere vores demokrati og samfundsform. Og opildne til konflikt mellem den muslimske del af befolkningen og resten af befolkningen. Den udfordring er reel. Også i Danmark.

I slutningen af februar mødte jeg Imram i S-toget på vej hjem efter en tv-debat. Han er muslim. Og han er politimand. På turen mellem Valby og Vanløse station var han ganske klar i spyttet: Håndtér terrorudfordringen klogt – og husk at alle muslimer er ikke militante islamister. Point taken, Imram. Jeg er helt enig!

For det er helt afgørende, at vi sætter et skarpt skel mellem de radikaliserede islamister og almindelige muslimer. De 240.000 muslimer i Danmark, der ligesom Imram ønsker at leve et almindeligt liv som alle os andre – kristne, ateister eller hvad vi nu tror eller ikke tror på. Muslimer, der bakker fuldt og helt op om de samme grundlæggende værdier og demokratiske spilleregler. Med de religiøse traditioner, der nu er deres og som i sig selv ikke gør en kat fortræd. Dem skal vi vise respekt og stille præcis de samme krav til, som vi stiller til alle andre. Vi skal stå vagt om vores frihedsrettigheder, demokrati og grundlæggende værdier om ligestilling, tolerance og frihed til forskellighed. Angreb med vold på disse værdier skal bekæmpes. Om så de kommer fra den yderste højrefløj, den yderste venstrefløj eller fra religiøse ekstremister. Det har SF altid gjort. Og det vil vi fortsætte med. Vi skal gøre alt, hvad vi kan, for at forebygge og modvirke radikalisering og nye terrorangreb. Det kræver hårde redskaber over for dem, som lige nu er parat til at begå vold og terror. Og det kræver en bred indsats for at få kappet fødekæden til disse ekstreme miljøer. Opgaven er stor. I dagene efter terrorangrebet i København blev vi mindet om, at der få kilometer fra Krudttønden er folk i Danmark, som hylder islamistisk terror. Folk, der lever i den kriminelle underverden, og som flirter med ekstremisme og vold. Folk, der hylder den afdøde terrorist og sågar mener, at man fortjener at dø, hvis man tegner en fornærmende tegning. Det vidner i den grad også om, at integrationen langt fra er lykkedes alle steder. Det skal vi tage alvorligt. Folk skal trygt kunne færdes i deres boligområder. Tage til politiske møder. Og ytre sig frit inden for lovens rammer. Vi skal derfor have sat mere skub i integrationen. Den bedste vej til bedre integration er ved at flere med indvandrebaggrund i Danmark kommer i uddannelse eller arbejde. Vi vil ikke have en etnisk underklasse uden kontakt til arbejdsmarkedet eller resten af samfundet. Jeg kan selv huske det fra Ishøj, hvor min søster flyttede til – da hun flyttede hjemmefra. Der var kvinder, der ikke talte dansk. Kvinder der blev holdt hjemme og reelt isoleret fra alle os andre. Familier der ikke blev en del af Danmark. Det er den forkerte vej. Vi skal leve sammen – og ikke mindst arbejde sammen. Det er den bedste integration overhovedet.

Venstre ved du, hvor du har. Også i fremtiden.

Der er altid et angreb på fællesskabet klar på hylden. Det første hug kom i 2010, da Løkke halverede dagpengeperioden og fordoblede genoptjeningskravet. Uden at Venstre havde sagt en lyd om det forud for folketingsvalget i 2007.

Det næste hug er på vej, for nu skal kontanthjælpen have øksen – præcis hvor meget, hvem og hvordan vil Løkke ikke fortælle.

Og tredje hug – ja, det skal komme helt af sig selv, nemlig lavere lønninger – mindstelønningerne skal erstattes af mikrolønninger.

Som Løkkes tro væbner Claus Hjorth har sagt, skal de ned på tysk niveau. Her er mindstelønnen 64 kr. i timen. Det kan man ikke købe mange sko for. Med mindre man går i meget meget små sko.

Løkke snakker om skattelettelser i bunden. Vi får se. Vi får se. Hvis man vil have skattelettelser i bunden – uden det rammer velfærden – må man finde pengene i toppen. Det vil Løkke ikke. Det vil vi.

Danmark skal tilslutte sig den gruppe af EU-lande, som lige nu arbejder på at indføre en skat på børsspekulation. Så det bliver spekulanter og banker der betaler for lavere skat i bunden. Ikke kontanthjælpsmodtagere og førtidspensionisterne som Venstre ønsker.

Helt konkret kan man med en meget beskeden beskatning af spekulatøren give butiksmedarbejderen, buschaufføren og hjemmehjælperen op til 3.000 kroner mere i hånden om året. Det er rimeligt. Det er retfærdigt. Og det er klogt.

Og nu vi er i gang med lidt bingo med luftige Venstrebegreber, så lad os også lige vende nulvækst.

Nulvækst. Det lyder måske ikke så slemt. Men det er det. Uden flere penge til det offentlige sundhedssystem så øges uligheden i sundheden. Hvor de rige med private sundhedsforsikringer får en langt bedre behandling end alle andre, som ikke har råd.

Løkke glæder sig uden tvivl til at forgyldte privathospitalerne igen. Og skulle der blive lidt håndører til vores fælles sundhedsvæsen, skal de krone for krone tages fra ... ja, fra hvad?

Fra daginstitutionerne, hvor der så bliver endnu flere børn pr. voksen? Fra ældreplejen hvor de næsten 90.000 ekstra ældre så må deles om endnu mindre? Eller fra folkeskolen som allerede er hårdt spændt for? Svaret blæser i vinden. Imens vokser utrygheden og usikkerheden.

I går kunne man så i en avis læse, hvad Venstres nulvækst reelt kommer til at betyde. Resultatet er ikke overraskende men alligevel skræmmende. 32.000 offentlige stillinger skal skæres væk.

Det er konsekvensen.

32.000 stillinger. Det er voldsomt. Det er sygeplejersken, Social- og sundhedshjælperen, pædagogen, politimanden og mange flere det vil gå ud over i landets forskellige regioner. Det er hård kost.

Og det er den helt forkerte vej at gå. Lad os i stedet bruge pengene på flere hjælpere. Flere hænder. Mere tid. Mere tillid til de ansatte. Det er vejen frem.

Men Løkke vil sikkert også forsøge sig med mere brugerbetaling. Bliver det på sygehuset, i daginstitutionerne, i hjemmehjælpen, på universiteterne? Vi ved det ikke. Men vi ved, hvor galt det liberalistiske projekt kan gå. For det har vi set i Sverige.

Med Reinfeldt i spidsen er kernevelværd som skoler, daginstitutioner og sygehuse blevet privatiseret med alvorlige konsekvenser til følge. Mange er endt i konkurs, og der er talrige eksempler på ulykkelige børnefamilier, der er ladt i stikken, fordi den lokale skole simpelthen gik konkurs.

Måske er det derfor at Liberal Alliance er blevet så svenskofile her på det sidste. Det er næppe på grund af Sveriges progressive ligestillingspolitik eller udenrigspolitik, tænker jeg.

Jeg tror, at Pippi og de andre seje svenske forbilleder, jeg har, ville betakke sig for den omklamring fra LA.

Som Pippi siger: "Den der er vældig stærk, skal også være vældig rar". Og det er vel næsten så langt fra en neoliberal verdensopfattelse man kommer!

Jeg vil også gerne her i dag ønske statsministeren tillykke med 10 års jubilæet. Uha. Det virker voldsomt længe for sådan en som mig, der kun har lidt over et år på bagen. Det falder rigtig godt i tråd med 100 året for kvinders stemmeret. Men det er så vist også det eneste, Socialdemokraterne har bidraget med på ligestillingsområdet de senere år.

Og hvem ved - måske får vi sågar snart en kvindelig amerikansk præsident. Jeg hepper! Dor de der macho republikanske klimaforbættelse, dem er der ikke meget mandfolk over.

Jeg har bemærket, at nogen synes, at vi SF'ere er lidt besværlige. Nå ja, det har jeg det egentlig helt okay med. For hvis det er besværligt at kæmpe for en dagpengepengeløsning, for et bedre klima, for barsel til mænd, en skat på aktiespekulation, bekæmpelse af skattely og for bedre forhold for børn og ældre.

Ja, så er vi besværlige. Og så vil jeg gerne love:

Det bliver vi ved med! Det ligger i vores DNA. Vi bliver ved med at kæmpe for de ting, vi tror på. Vi søger altid at få vores politik gjort til virkelighed – også selv om vi ikke når helt i mål hver gang.

SF har fokus på at levere helt konkrete resultater, som forbedrer hverdagen og livet for mennesker. For os er det ikke nok at have rene hænder og fine paroler til 1. maj - vi vil forandre.

Senest har vi været med til at lave en finanslov med en masse gode konkrete forbedringer. Så sent som i forgårs fik folkeskoler i Brøndby, Kalundborg, Horsens og 10 andre kommuner penge til at styrke inklusionen af elever med særlige udfordringer. Selvom vi ikke er i mål, er det endnu et vigtigt skridt på vejen.

Nu står vi så her. På tærsklen til et nyt valg. SF's mærkesager er klar. Vi er klar.

Der er stadig meget at kæmpe for. Jeg har lovet Lone og Jørgen, at SF utrætteligt fortsætter kampen for et mere retfærdigt dagpengesystem.

Og jeg kan garantere, at så længe børn fødes i fattigdom, så længe vi har en smeltende klode, så længe vi har stigende ulighed, ja, så fortsætter vores arbejde. For at ændre verden til det bedre. Sammen. Det er vores fornemste opgave. Det er derfor, SF er til.

Rigtigt godt landsmøde!